

Ja, saaledes er Forholdet ganske vist paa mange Steder, efter de allerfleste europæiske Automobillove. Det er saaledes i Østerrig, Tyskland, Sverige og Frankrig, men det er netop ikke saaledes efter Ændringsforslag Nr. 16. Der staaar jo udtrykkelig, at Automobilejeren skal betale Erstatning, medmindre Skaden ikke kunde være afværget ved den Agtpaaagivenhed og Omhu, der udkræves ved Behandlingen af Motorkøretøjer saavel som ved disses Fabrikation og Vedligeholdelse. Altsaa, Agtpaaagivenhed og Omhu refererer sig til begge Dele, ikke blot til Behandlingen af Motorkøretøjer, men ogsaa til deres Fabrikation og Vedligeholdelse. (*Justitsministeren* [Zahle]: Vedkommende ved ikke, at Fabrikanten har gjort en Fejl). Det forekommer mig, at der er ingen Tvivl om, at Udtrykket ogsaa maa kunne omfatte den Paapasselighed, som maa kræves af den Mand, der modtager Automobilet. Hvis han ser, at der er en Revne et eller andet Sted, bør han undersøge, om den Revne har en dybere Grund, og om det altsaa er rimeligt og naturligt at udveksle den paagældende Del. Det falder ind under Vedligeholdelse, og det forekommer mig i øvrigt ogsaa, at Fabrikationen maa omfatte dette. Hvis man ser, at der er en Fejl i Fabrikationen, bør der fabrikeres om. Ordene Agtpaaagivenhed og Omhu refererer sig til alle disse Ting, og for saa vidt svarer det jo ganske til Loven om Erstatningsansvar for Jernbanedrift, hvor der ogsaa tales om Agtpaaagivenhed og Omhu saavel i Henseende til Driftsmaaden som i Henseende til Materiel. Altsaa, efter begge Regler er Forholdet det, at man skal passe godt paa baade med Hensyn til Kørsel og med Hensyn til Materiel. Jeg hører af den højtærede Ministers Afbrydelse, at han mener, at dette ikke skulde være tilstrækkelig tydeligt udtrykt, men hvis det kun er dette, det kommer an paa, vil jeg med den største Glæde forhandle med den højtærede Minister om en anden Udtryksmaade i Tiden indtil tredje Behandling. Min Mening tror jeg her at have udviklet klart for den højtærede Minister; det er ogsaa Docent Ussings Mening. Hvis det kun gælder om at faa et Udtryk, som klart — ogsaa efter den højtærede Ministers Mening — bringer Forslaget i Overensstemmelse med Loven af 1898, vil vi saa overordentlig let kunne blive enige.

Den højtærede Minister mente saa videre, at 2det Stykke om de sky Heste skulde være overflødig, fordi dette Forhold faldt ind under Ordene „andre Kørsels-

uheld“ i 1ste Stykke. Deri tror jeg ikke, at den højtærede Minister har Ret. Det, der omhandles i 1ste Stykke, er Paakørsel, Sammenstød eller andre Kørselsuheld, og senere kommer Eksplosion eller Brand. Alt dette er Forhold, hvor der sker noget abnormt ved selve Automobilet. Hvis man bliver staaende ved disse Udtryk og ikke tager andet med, faar man ikke saadanne Tilfælde med, hvor der ikke er sket noget abnormt med Hensyn til selve Automobilet. Man faar f. Eks. ikke det Tilfælde med, at Mennesker bliver bange for Automobilet. Det kan ikke siges at være et Kørselsuheld. Hvis man ikke havde 2det Stykke, vilde ogsaa det Tilfælde falde udenfor Lovens Bestemmelser, hvor Heste bliver sky for Motorkøretøjer. Det er altsaa nødvendigt at sige det, hvis man vil have dette Tilfælde med.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, om man saa har været heldig med de Udtryk, der er valgte i 2det Stykke, vil jeg tillade mig et Par Bemærkninger til det ærede 9de kongevalgte Medlem (Bojsen). Jeg tør maaske forudsætte efter det ærede Medlems Udtalelser, at han er enig med mig i Opfattelsen af Realiteten, for saa vidt som han vel erkender, at naar en Mand kører paa en Landevej med ganske normale Heste, Heste, som det ellers i alle Retninger er forsvarligt at køre med, bør han have Erstatningskrav overfor den Automobilist, som ved Mangel paa fornøden Agtpaaagivenhed og Omhu bevirker, at Hestene bliver skræmt. Paa den anden Side vil det ærede Medlem formodentlig erkende, at naar en Mand kører paa Landevejen med Heste, som er løbet løbsk en halv Snes Gange, og som maaske har forvoldt Skade og Tab ved tidligere Lejligheder, er det en Risiko, han løber, der ligger noget uforsvarligt deri, og Ansvaret for Følgerne deraf skal han ikke kunne skyde over paa andre. Nu er Spørgsmaalet, hvorledes den Tanke rigtigst skal udtrykkes. Der har altsaa Docent Ussing og jeg ment, at man kunde finde en Middelvej ved at bruge dette Udtryk: „særlig Skyhed hos Hestene“. Jeg maa erkende, at jeg aldeles ikke forstaar mig paa Heste, men jeg er saa heldig, at min ærede Side-mand (Knuth), som i høj Grad forstaar sig paa den Slags Forhold, nys har givet mig værdifuld Støtte ved at oplyse, at man meget vel i sagkyndige Kredse vil kunne klare det Spørgsmaal, om en Hest er særlig sky eller ikke. Hvis der kommer en Sag for Retten i den Anledning, er det naturligvis formelt Dommeren, som skal afgøre dette Spørgsmaal, men hvor Dommeren ikke selv